

HA MÁR NEKEM EGYSZER FEKETE NŐ KELL!

S Z A T H M Á R I I S T V Á N

Azt mondta, hogy már látott itt, csak nem akart szólni, duzzadt arca volt, nagy, enyhén vibráló szemei majd kibuggyantak, szinte már féltem, hogy törölgetni kell, netán maszatolni, szája hatalmas, súlyos festék csüngött rajta, akár a természeti népek, még van benne valami ilyen vér!, ez jó, hisz mindig szerettem volna egy néger nőt, az a selyem mindenütt, és az édeskés illat, csak ne legyen kövér, és az orra is vékony legyen, igen, fitos, finnyáskodtam, de izgatott persze, mondtam is oly sokszor, sötét lesz a feleségem, mindegy, így anyám, csak már lenne, lenne. Tehát a lány ott a pinceklubban erősködött, tudta, hogy e r r e létezem, és mintha örült is volna neki, apró mellei meg-megrezdültek, úgy heveskedett, vastag karjaival hadonászott, göndöres haja ki-kiszaladt a világból. És hát hasa is volt. Egészen föltűnő, mégis úgy néztem rá, elmennék vele is. Csak erőszakoskodjon, beadom a derekam. Ennyire már ismertem magam, elég rosszul alakultak a dolgaim ez idő tájt minden téren, tehát a finnyáság kopott, kopott, meg hát az évek is, persze. Már majdnem sötétben ültünk, és már éreztem is a combját a lábamon, valami örülségről mesélt, hogy az anyja, mintha csípett volna engem, egy ideig csak rólam énekelt, mi ez, csattantam föl, de már túl fáradt voltam a meglepetésekhez, valahogy elszivárgott belőlem minden, ami jó és fontos, és most igazán éreztem, sokáig éltem egyedül, méghogy énekelt, én azt hittem, hímez, azt is, így a vastag szájú lány, habár a sötétben alig láttam a száját, de azért t u d t a m az arcát, és a többit is, csak rólad énekelt, apám meg is kérdezte, amúgy? hogy vagy, anyukám, de ő kitartott melletted egy darabig, igen, és kérte, meséljek rólad, micsoda hülyeség, duzzogtam, belekerültem a családi ágyba, két ember

közé, közben én meg egyedül a szivacson, ez nem igazság, tényleg, közben már e g é s z e n éreztem a lábait, töltött, töltött galamb ez a lány, apám mégse volt féltékeny, folytatta, talán még izgatta is ez az egész egy kicsit, tudod, ők olyan k í s é r l e t e z ő k voltak, egyszer összejöttek egy párral, nagy duma, ital, hangulat, csak ők négyen a tágas nappaliban, anyám később elmesélte nekem, ő o l y a n nyílt velem, az idegen férfi valami kétértelműt mondott, anyám vette a lapot, és már nem volt nehéz, fél órára rá már a széles díványon hemperegtek, hát igen, érthető is ez, tehát apámat nem zavartad annyira, anyám meg úgy gondolta, joga van hozzád, egy időre, persze. Igen, igen, mondogatom a majdnem sötét klubban, közben arra gondolok, ma hazaviszem, ha törik, ha szakad, de ő biztos nem fog törni, hisz olyan dundi, akár egy töltött galamb, galamb. Még egy italt?, kérdi, és már megy is a söntéshez, oda a fénybe, látom bordó, fényes ruháját, fekete körömcipőjét, vastag lábikráját. Férfiasan áll ott, valamit nagyon, de nagyon magyaráz, körülnézek végre, egészen lefoglalt eddig, isznak, hát persze, minden asztalnál, padnál, és iszok én is a frissen hozott italból, csak a gyomrom ne fájna, még jól is alakulna minden, habár tudom, nem í g y kellene tán helyrehozni, kijavítani mindazt, ami fölhasadt nagy durral, nem í g y az új győzelmek felé, a lány már részeg, vagy csak ilyen, ha iszik, és hát akkor milyen az anyukád, megyek neki a dolgoknak, de már nem folytatja, legalábbis nem ott, ahol abbahagyta, mélyeket szív a cigarettaból, és arról mesél, hogy kivel is lakik ő itt fönna nagyvárosban, több mint három éve tán, és hogy mit is csinál, fényképez, alkalmi munkák, és a kapcsolatai a fiúkkal általában rövidek, valahogy nem jön ki velük az ágyban, az egyik túl gyors, a másik pedig állati lassú, így nekem, őszintén, akár az anyja, nyíltan nekem, aki még o d á t r ó l ismerem, persze egészen másként, és most, mint érett nő, olyan akar lenni, ágyba viszem, azért is, találj nekem egy hapsit, mondja, az itteniek túl puhányak, na ezt már ne, itt vagyok én, és megpróbálok karakánul nézni a szemébe, vagy közé, mint egészen fiatal lány írt nekem egyszer egy levelet, sok minden volt benne, de hát kit érdekelt. Éltem akkor, mint soha még. Jó állás, pénz, feleség. Nagy bulik, színes, vastag könyvek, fehér hajók és a tenger, nem fért bele persze, és okos is voltam, olyan t e r m é s z e t e s e n , mondtam, mondtam a magamét, legyen az tanterem, utca, bátorság kell, erő, rizikó, meg minden, hogy beérrj, hogy érezd, nem hiába az egész, és mutogattak is rám, a szerencsés flótás, és valahogy így gondoltam, már-már elhittem, ez a dolgok rendje, így kell hogy legyen, sokan talán meg is vetettek emiatt, de kit érdekelt, nem

szégyelltem semmit, kint álltam a kirakatban, ugyan, hisz másképp nem lehet. De azért jöttek a hullámok, először alig érzékelhetően, később mind magasabbra csapva, már fáztam én is, pislogni kezdtem, körül kell nézni, kijönni bizony, már nem volt ez az egész o l y könnyű, légies, magától értetődő, menni kellett bizony, és az örült háború is, a mind jobban tudatosodó félelem, és akkor á t , és jó is, majd hirtelen megzavarodik minden: egyedül az új lakásban, régi arcok, melyek furcsán fordulnak felém, a holmimat nem találom, könyvek, iratok vesznek el, megpattan a nagy tükör a sarokban, próbababám tompora behorpad, a fehér falról hullani kezdenek a képek, és utána nyakig az éjszakában, bor meg öszülő bajusz, nekem sötét nő kell, de oly kevés a vonzó, ott, ahonnan jöttem, néger barátaink is voltak, selyeming, kocsis, hatalmas hangfalak, egyetemisták, akik nem tanulnak sose, otthon szolgák, hárem, hogy tapadtak rájuk a csajok! az egyik szőke mesélte, amúgy egészen finom lány volt, bizalmába fogadva, nem csinálják a z t hosszasan, de sokszor, nagyon sokszor. És mennyit fizettek nekünk is. De egyszer csak elapadt a pénz, dideregve húzódtak össze valami lestrapált szobában, hol volt már a fény, a lárma, államcsínyekről meséltek, és bizony, kerültem őket én is. Hát igen, de nő nem volt köztük, majd máskor, máskor, mondogattam volt, csak úgy viccből persze. És ki gondolta volna, egyszer valóra válik, sürgőssé, és mindenféle árnyalatban, mert ami biztosnak tűnt, eltűnt egy perc alatt. De nem kell ez nekem, nekem nő kell, a lány, ha nem is egészen sötét. Na, mi van, mondom, de nagy a csend, és a lábát nem érzem már a combomon, akár mehetnénk is, így tovább, most már én tapogatom, de mintha nem menne igazán. Te nem vagy hontalan? kérdi hirtelen, és mintha megint valami melegség áradna felém. Hogy micsoda? mondanám, de kár az időt vesztegetni erre, nem í g y akarom, másképp történjék ez itt, mert én az vagyok, folytatja, és ez nagyon fáj. Mi ez, mi ez már megint, egy újabb seb, gubanc, a lábára gondolj, szuggerálom, arra, ami közte van, hagyjuk, hagyjuk a metafizikát. Menekülök persze, tudom, nagyon is tudom, hisz én is sokszor gondoltam már erre, de i t t jó, nincs mese. Mert a m o t t csak rosszabb, rosszabb lenne. Tartsd benne az életet, mondogatom, már majdnem félhangosan magamnak, addig üsd, míg meleg, és hát lehet, hogy ütni is kell, úgy e g é s z e n finoman, ki tudja, hisz annyi minden változik már, volt egy ismerősöm, egy barna hajú, fiatal nő, a combját kellett szorítani, gyömszőlni, gyúrni, ahogy csak telt az erőből, neki úgy volt oké, élvezetes, és sokáig, sokáig csinálni, de tényleg, lehet, hogy Afrikába megyek, habár már voltam,

de nem jött össze semmi, csak olyan halvány félelem meg rettegés, egészen fiatal koromban, egy éve, hogy taníthattam, azt mondtam magamnak, ha elmész, vagy elvesznek tőlem, K., Amerikába megyek, pár évre rá kint is voltam veled, igen, igen, ott aztán azok a gyönyörű, fekete nők, de akkor inkább más kötött le, bezzeg, bezzeg, most pedig milyen is az ábra, ülök, és már abban se vagyok biztos, elmegyek-e vele, eljön-e velem, és most t é n y l e g elmentél, K., vittek, és mégse megyek Amerikába, a Dunának inkább előbb, ugyan, ez vicc, kedvesem, vicc, mondom, most már igen hangosan, ez az egész, haza meg otthon, még egy italt? de jobb, ha szedelődzködünk, odakinn talán elfogadhatóbb lesz az élet, így, ilyen patetikusan, a ködös utcákon, a csendben, mert már alig van forgalom, egészen késő lett itt lenn, érzem, és még ott a lány parfümje, és most mintha megint nyomulna felém, ujjaim a ruha fodrai közt matatnak, már-már tapasztalom súlyos száját az enyémen, de valahogy mégse jön össze, kedvetlenül (örök?) kísérem föl, ahol csak úgy megállunk, állunk, mondom, akkor gyere, és jön, de tudom, úgysem az az igazi, és valódi feketékről álmodom majd, míg az öléhez nyúlok, és feszítem szét a combokat, de csak egy kis ellenállás az illem, az illem megköveteli, és már dörzsölöm, gyömöszölöm mindazt, ami a kezem ügyébe kerül, arcomon a forró lehelet, de mégis a fülledt szagokat érzem, az édeskés verejtéket, vagy többet is egyszerre, a sündurva haját, igen, igen nekem fekete nő kell, vagy semmi, bársony, sok bársony, csillogó, villogó hosszú, kígyózó lábak, miközben már benne vagyok a lányban, miközben már bennem van a lány, és csak úgy udvariasságból vagy igazi kényszerből tán, gyorsulok, szaladok, akár egy gőzös valami alagút felé.

És utána marad a Csikágó, a mind jobban kihülő szoba, a szivacs a padlón, mely sohase nyikorog, az idő, a holnap, fáradtan, előszülve bámulom a plafont, távoli zenékre figyelnék, a tam-tam ritmusára, láncok, gyöngyök, karperecek sajátos susogására, de nem, ez sem jön be már.